

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΟΥΕΪΓΟΥΟΡΝΤ

Ένας ηλεκτροφόρος φράχτης με ατσάλινα συρματοπλέγματα περικυκλώνει την πόλη του Γουέιγουορντ Πάινς, που φρουρείται συνεχώς και από ελεύθερους σκοπευτές. Υπάρχουν κρυφές κάμερες σε όλα τα σπίτια και τους εργασιακούς χώρους. Καθένας από τους 461 κατοίκους της πόλης έχει ξυπνήσει εδώ μετά από ένα ατύχημα που του έχει συμβεί. Λαμβάνει οδηγίες για το πού να δουλέψει. Πού να κατοικήσει. Ποιον να παντρευτεί. Κάποιοι πιστεύουν ότι απλώς έχουν πεθάνει και αυτή είναι η μετά θάνατον ζωή. Άλλοι ότι είναι εγκλωβισμένοι σε μια πειραματική φυλακή. Όλοι κάνουν κρυφά σχέδια να φύγουν, αλλά οι λίγοι που το τολμούν βρίσκονται αντιμέτωποι με μια εφιαλτική έκπληξη.

Ο Ήθαν Μπερκ έχει δει τον κόσμο πέρα από το φράχτη. Είναι ο σερίφης και ένας από τους ελάχιστους που γνωρίζουν την αλήθεια. Το Γουέιγουορντ Πάινς δεν είναι μια συνηθισμένη ήσυχη κωμόπολη. Αυτό που παραμονεύει από την άλλη μεριά είναι ένας εφιάλτης πέρα από κάθε φαντασία.

Για σένα, Τσαντ Χοτζ

«Το μυαλό είναι ένας τόπος, όπου η κόλαση μπορεί να γίνει παράδεισος, και ο παράδεισος κόλαση».

Τζον Μίλτον , «Χαμένος Παράδεισος»

«Πριν χτίσω έναν τοίχο θα ρωτήσω να μάθω τι θα περιλαμβάνει η περιτείχιση και τι θα αφήνει απέξω».

Ρόμπερτ Φροστ, «Επιδιόρθωση Τοίχου»

«Εάν εντρυνήσει κανείς στη φύση θα διαπιστώσει ότι όπου παρατηρείται βιοτική καταστολή, προσεγγίζεται η αθανασία».

Δρ Μαρκ Ροθ (κυτταρικός βιολόγος)

**ΤΟ ΧΘΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.
ΤΟ ΑΥΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟ.
ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ,
ΓΙ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΛΕΝΕ ΠΑΡΟΝ.
ΝΑ ΔΟΥΛΕΥΕΙΣ ΣΚΛΗΡΑ,
ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ
ΚΑΙ ΝΑ ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙΣ ΤΗ ΖΩΗ
ΣΤΟ ΓΟΥΕΪΓΟΥΟΡΝΤ ΠΑΪΝΣ.**

Ενημερωτική πινακίδα προς όλους τους κατοίκους του Γουέι-
γουορντ Πάινς (υποχρεωτικά αναρτημένη σε εμφανές σημείο
σε κάθε σπίτι και εργασιακό χώρο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο ΜΑΣΤΙΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ ΤΟ πλάσμα μέσα από την τηλεσκοπική του διόπτρα Σμιντ & Μπέντερ για μία ολόκληρη ώρα περίπου. Είχε εμφανιστεί πάνω από την πλαγιά το ξημέρωμα, σταματώντας καθώς οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έπεσαν πάνω στο σχεδόν διάφανο δέρμα του. Κατέβαινε μέσα από το βραχώδες τοπίο αργά και προσεκτικά, κάνοντας συχνά στάσεις για να μυρίσει τα απομεινάρια των ομοίων του. Αυτών που ο Μάστιν είχε σκοτώσει.

Ο σκοπευτής υπολόγισε την εμβέλεια, ρύθμισε την απόκλιση και πήρε θέση πίσω από το φακό. Οι συνθήκες ήταν ιδανικές – πλήρης ορατότητα, καλή θερμοκρασία, καθόλου άνεμος. Με το στόχαστρο ρυθμισμένο σε ζουμ 25x, η μορφή του πλάσματος εμφανίστηκε σαν φάντασμα με φόντο το γκρι των θρυμματισμένων βράχων. Από δύομισι χιλιόμετρα απόσταση, το κεφάλι του δεν φαινόταν μεγαλύτερο από έναν κόκκο άμμου.

Εάν δεν πυροβολούσε αυτή τη στιγμή, θα έπρεπε να επαναλάβει τη στόχευση. Και ίσως μέχρι να ετοιμαστεί να πυροβολήσει ξανά, το πλάσμα να είχε εξαφανιστεί από το οπτικό του πεδίο. Δεν θα ήταν καταστροφή, βέβαια. Υπήρχε πάντα ο υψηλής τάσης φράχτης ασφαλείας ένα χιλιόμετρο πιο πέρα στο φαράγγι. Αν όμως εκείνο κατάφερνε να σκαρφαλώσει από τους βράχους και να περάσει πάνω από το αγκαθωτό σύρμα, τότε θα ήταν πρόβλημα. Θα έπρεπε να ενημερώσει με τον

ασύρματο. Να καλέσει ομάδα εδάφους. Περισσότερη δουλειά. Περισσότερος χρόνος. Θα κινητοποιούνταν κάθε δυνατό μέσο για να εμποδίσουν το πλάσμα να φτάσει στην πόλη. Και σίγουρα ο Πίλτσερ θα του έκοβε τον κώλο.

Ο Μάσπιν πήρε μία πολύ βαθιά ανάσα.

Διαστολή πνευμόνων.

Εκπνοή.

Συστολή πνευμόνων.

Άδειασμα.

Ατονία διαφράγματος.

Μέτρησε μέχρι το τρία και πάτησε τη σκανδάλη.

Το βρετανικής κατασκευής AWM κλότσησε δυνατά πάνω στον ώμο του, ο ήχος πνίγηκε από το σιγαστήρα. Συνήλθε από το τράνταγμα και ξαναείδε το στόχο στη μεγεθυντική διόπτρα, ακίνητο πάνω σε έναν επίπεδο βράχο στο φαράγγι.

Να πάρει!

Είχε αστοχήσει.

Η βολή ήταν μακρύτερη απ' ό τι συνήθως και οι μεταβλητές που έπρεπε να λάβει υπόψη περισσότερες, ακόμα και με ιδανικές συνθήκες. Βαρομετρική πίεση. Υγρασία. Πυκνότητα του αέρα. Θερμοκρασία κάννης. Ακόμα και το φαινόμενο Coriolis*, την περιστροφή της Γης. Πίστευε ότι τα είχε συνυπολογίσει όλα στη σκόπευση, αλλά...

Το κεφάλι του ζώου εξαφανίστηκε μέσα σε ένα ροζ σύννεφο. Χαμογέλασε.

Είχε χρειαστεί λίγο πάνω από τέσσερα δευτερόλεπτα ώστε το πυροβόλο 338 Λάπουα Μάγκνουμ να βρει το στόχο του.

Και γαμώ τις βολές!

Ο Μάσπιν σηκώθηκε με δυσκολία στα πόδια του.

* Το φαινόμενο Coriolis αναφέρεται σε μία δύναμη που ασκείται σε ένα αντικείμενο όταν αυτό κινείται μέσα σε ένα άλλο περιστροφικά κινούμενο περιβάλλον, όπως η Γη. Πήρε το όνομά του από τον Γάλλο φυσικό Gaspard de Coriolis. (ΣτΜ)

Τέντωσε τα χέρια πάνω από το κεφάλι του.

Είχε ξημερώσει για τα καλά πια. Ο ουρανός ήταν αστραφτερά γαλάζιος και ούτε ένα σύννεφο δεν φαινόταν πουθενά. Στεκόταν ακροβολισμένος σε ένα φυλάκιο δέκα μέτρα ψηλό, χτισμένο στη βραχώδη κορυφή ενός βουνού, πολύ πάνω από το ύψος όπου έφτανε η βλάστηση. Από την ανοιχτή αυτή εξέδρα είχε πανοραμική θέα της κορυφογραμμής, του φαραγιού, του δάσους και της πόλης του Γουέιγουορντ Πάινς, η οποία από ύψος χιλίων διακοσίων μέτρων φαινόταν σχεδόν σαν ένα πλέγμα από διασταυρούμενους δρόμους απλωμένο σε μια προστατευμένη κοιλάδα.

Ο ασύρματός του στρίγκλισε.

«Εδώ Μάστιν, όβερ».

«Μόλις είχαμε σήμα παραβίασης περίφραξης στη ζώνη τέσσερα, όβερ».

«Περίμενε».

Η ζώνη τέσσερα περιλάμβανε την περίμετρο του πευκοδάσους που έφτανε μέχρι τη νότια πλευρά της πόλης. Πήρε το όπλο και κοίταξε με τη διόπτρα προς το φράχτη κάτω από τη δασωμένη έκταση, για κάπου τετρακόσια μέτρα. Είδε πρώτα τον καπνό – σπείρες καπνού να αναδύονται από το καψαλισμένο κουφάρι του ζώου.

«Έχω οπτική επαφή», είπε. «Είναι απλώς ένα ελάφι, όβερ».

«Ελήφθη».

Ο Μάστιν γύρισε το όπλο βόρεια κατά την πόλη.

Στη διόπτρα εμφανίστηκαν σπίτια, χρωματιστά βικτωριανά σπίτια με άσπρα τετράγωνα παρτέρια μπροστά από καταπράσινο γρασίδι. Με άσπρους ξύλινους φράχτες. Σημάδευε πιο χαμηλά προς το πάρκο όπου μια γυναίκα έσπρωχνε δύο παιδιά στις κούνιες. Ένα κοριτσάκι διέκοψε γλιστρώντας την εκτυφλωτική λάμψη της τσουλήθρας.

Σημάδευε την αυλή του σχολείου. Το νοσοκομείο. Το Κοινοτικό Περιβόλι. Τη Μέιν Στρίτ. Προσπάθησε να κατανικήσει

αυτό το γνώριμο τσίμπημα ζήλιας. Επαρχιώτες. Αδαείς. Όλοι τους. Τόσο υπέροχα απονήρευτοι. Δεν τους μισούσε. Ούτε ήθελε τη ζωή τους. Είχε από καιρό αποδεχτεί το ρόλο του προστάτη. Φύλακας ήταν. Σπίτι γι' αυτόν ήταν ένα αποστειρωμένο, χωρίς παράθυρα, δωμάτιο μέσα σε ένα βουνό, και είχε συμφιλιωθεί, όσο ήταν ανθρωπίνως δυνατόν, με αυτή την κατάσταση. Αυτό όμως δεν σήμαινε ότι κοιτάζοντας αυτό το υπέροχο πρωινό, το τελευταίο κυριολεκτικά απομεινάρι του επίγειου παραδείσου, δεν θα ένιωθε ένα σκίρτημα νοσταλγίας. Μια αποθυμιά γι' αυτό που κάποτε υπήρξε. Γι' αυτό που δεν θα είχε ποτέ ξανά.

Παρατηρώντας το δρόμο, ο Μάστιν εστίασε την προσοχή του σε έναν άντρα που περπατούσε γρήγορα στο πεζοδρόμιο. Φορούσε ένα χακί κυνηγετικό πουκάμισο, καφέ παντελόνι κι ένα μαύρο καουμπόικο καπέλο.

Το μπρούντζινο αστέρι που είχε καρφισωμένο στο πέτο αντανakλούσε τον ήλιο. Καθώς εκείνος έστριψε στη γωνία, οι γραμμές στο στόχαστρο βρέθηκαν εστιασμένες στην πλάτη του.

«Μέρα, σερίφη Μπερκ», είπε ο Μάστιν. «Μπας κι έχεις καμιά φαγούρα στην ωμοπλάτη;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΥΠΗΡΧΑΝ ΑΚΟΜΗ ΣΤΙΓΜΕΣ, όπως αυτή, που το Γουέιγουντ Πάινς έμοιαζε με αληθινό μέρος.

Το φως του ήλιου να φωτίζει κάτω την κοιλάδα. Η ευχάριστη πρωινή δροσιά. Οι πανσέδες να στολίζουν μια ζαρντινιέρα μπροστά από ένα ανοιχτό παράθυρο που αναδύει τη μυρωδιά σερβιρισμένου πρωινού. Άνθρωποι που κάνουν τον πρωινό τους περίπατο. Που ποτίζουν το γρασίδι. Που σηκώνουν την πρωινή τοπική εφημερίδα. Σταγόνες πάχνης που εξατμίζονται πάνω στο μαύρο γραμματοκιβώτιο.

Ο Ήθαν Μπερκ μπήκε στον πειρασμό να καθυστερήσει αυτή τη στιγμή, να συνεχίσει να προσποιείται πως όλα ήταν ακριβώς έτσι όπως φαίνονταν. Ότι ζούσε με τη γυναίκα και το γιο του σε μια υπέροχη μικρή πόλη, όπου ήταν ένας αξιοσέβαστος σερίφης. Ότι είχαν φίλους. Ένα άνετο σπίτι. Όλες τους τις ανάγκες καλυμμένες. Και προσποιούμενος, μπόρεσε να κατανοήσει πώς ακριβώς λειτουργούσε αυτή η ψευδαίσθηση. Πώς υπέκυπταν οι άνθρωποι, πώς βυθίζονταν σιγά-σιγά μέσα στο ψέμα που τους περιστοιχίζει.

Το κουδουνάκι ακούστηκε πάνω από την πόρτα καθώς ο Ήθαν Μπερκ μπήκε στον *Αχνιστό Κόκκο*. Πλησίασε τον πάγκο και χαμογέλασε στη σερβιτόρα, μια ξανθιά χίπισσα γκομενίτσα με ξανθές ανησυχίες και μελαγχολικά μάτια.

«Καλημέρα, Μιράντα».

«Γεια σου, Ήθαν. Το συνηθισμένο;»

«Ναι, παρακαλώ».

Καθώς εκείνη μετρούσε τις δόσεις του καφέ για τον καπουτσίνο του, ο Ήθαν έριξε μια ματιά στο μαγαζί. Οι τακτικοί ήταν όλοι εκεί· δύο απ' τους παλιούς —ο Φίλιπ και ο Κλέι— ήταν καμπουριασμένοι πάνω από μια σκακιέρα. Ο Ήθαν πλησίασε και εξέτασε λίγο το παιχνίδι. Φαινόταν ότι έπαιζαν αρκετή ώρα και είχαν μείνει και οι δύο μόνο με βασιλιά, βασίλισσα και μερικά πόνια.

«Απ' ό,τι φαίνεται πάτε για ισοπαλία», είπε.

«Μη βιάζεσαι», του είπε ο Φίλιπ, «κρύβω όσο στο μανίκι».

Ο αντίπαλός του, ένας άντρας με εμφάνιση αρκούδας, χαμογέλασε πλατιά μέσα από την άγρια γενειάδα του. «Ο άσος του είναι ότι θα αργήσει τόσο πολύ να κάνει κίνηση, που στο μεταξύ θα πεθάνω και θα κερδίσει με ντισκαλιφιέ», είπε.

«Σκάσε, Κλέι!» τον αποπήρε ο άλλος.

Ο Ήθαν τους άφησε και προσπέρασε έναν ενοχλητικά τοποθετημένο καναπέ για να φτάσει σε ένα ράφι με βιβλία. Χάιδεψε με το δάχτυλο τις ράχες των βιβλίων. Κλασικοί. Φώκνερ. Ντίκενς. Τόλκιν. Ουγκώ. Τζόις. Μπράντμπερι. Μέλβιλ. Χόθορν. Πόε. Όσπιν. Φιτζέραλντ. Σαίξπηρ. Όπως φαινονταν ήταν σαν ένα άτακτο χαρμάνι από φτηνά βιβλία τσέπης. Τράβηξε έναν λεπτό τόμο από το ράφι. Ο ήλιος ανατέλλει ξανά. Στο εξώφυλλο ένας μπρεσιονιστικός πίνακας ταυρομαχίας. Ο Ήθαν ένιωσε έναν κόμπο στο λαιμό. Το φτηνιάρικο βιβλίο με τις εύθρυπτες σελίδες που κρατούσε στα χέρια του, ήταν πιθανότατα το μοναδικό αντίτυπο αυτού του είδους του πρώτου μυθιστορήματος του Χέμινγκουεϊ. Του προκάλεσε ανατριχίλα και αισθάνθηκε δέος αλλά και θλίψη που το κρατούσε στα χέρια του.

«Ήθαν, είσαι έτοιμος!»

Πήρε στα χέρια άλλο ένα βιβλίο για το γιο του και πήγε στον πάγκο να πάρει τον καπουτσίνο του.

«Ευχαριστώ, Μιράντα. Θα δανειστώ αυτά τα βιβλία, αν δεν υπάρχει πρόβλημα».

«Φυσικά», του είπε χαμογελαστά. «Κράτα τους σε τάξη εκεί έξω, σερίφη».

«Το κατά δύναμιν».

Ο Ήθαν ανασήκωσε την άκρη του καπέλου του σε χαιρετισμό και κατευθύνθηκε προς την πόρτα.

Δέκα λεπτά αργότερα περνούσε τη γυάλινη διπλή πόρτα κάτω από την επιγραφή:

ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΕΡΙΦΗ ΤΟΥ ΓΟΥΕΪΓΟΥΟΡΝΤ ΠΑΪΝΣ

Στην υποδοχή δεν υπήρχε κανείς. Καμία έκπληξη.

Η γραμματέας του καθόταν στο γραφείο της με το ίδιο πάντα ύφος πλήξης. Έριχνε πασιέντζα, κατεβάζοντας χαρτιά με έναν σταθερό μηχανικό ρυθμό.

«Καλημέρα, Μπελίντα».

«Καλημέρα, σερίφη». Δεν σήκωσε το κεφάλι.

«Καθόλου τηλέφωνα;»

«Όχι, κύριε».

«Πέρασε κανείς;»

«Όχι, κύριε».

«Πώς τα πήγες χθες;»

Σήκωσε τα μάτια, αποσβολωμένη, με έναν άσο μπαστούνι να κρέμεται ακόμη στο χέρι της.

«Τι πράγμα;»

Ήταν η πρώτη φορά από τότε που έγινε σερίφης, που ο Ήθαν έδειξε τέτοιο ενδιαφέρον στην Μπελίντα, πέρα από τυπικούς χαιρετισμούς, αποχαιρετισμούς και γραφειοκρατικούς διαλόγους. Στο παρελθόν ήταν νοσηλεύτρια σε παιδιατρική κλινική. Αναρωτήθηκε αν αυτή γνώριζε πως αυτός το ήξερε.

«Ρώτησα απλώς πώς πέρασες χθες βράδυ».

«Α!» Πέρασε τα δάχτυλά της πάνω από τη μακριά ασημένια αλογοουρά της. «Καλά».

«Κάτι ιδιαίτερο;»

«Όχι. Μάλλον όχι».

Σκέφτηκε ότι ίσως κι εκείνη θα τον ρωτούσε, θα ενδιαφερόταν για το πώς είχε περάσει το προηγούμενο βράδυ, αλλά μετά από πέντε δευτερόλεπτα αμήχανης ησυχίας και απώλειας οπτικής επαφής, εκείνη δεν είχε μιλήσει ακόμη.

Τελικά ο Ήθαν χτύπησε με τα δάχτυλα το γραφείο της.

«Θα είμαι στο γραφείο μου».

Στήριξε τις μπότες του στο μεγάλο, συμπαγές γραφείο και τεντώθηκε πίσω, πάνω στο δερμάτινο κάθισμα, κρατώντας τον αχνιστό καφέ του. Το κεφάλι ενός τεράστιου τάρανδου τον χάζευε από τη βάση του στην άλλη άκρη του δωματίου. Αυτό και οι τρεις θήκες με όπλα-αντίκες πίσω από το γραφείο, ήταν μάλλον ο λόγος που ο Ήθαν αισθανόταν να έχει συγκεντρώσει όλα τα χαρακτηριστικά ενός κλασικού επαρχιακού σερίφη.

Η γυναίκα του θα έφτανε στη δουλειά από στιγμή σε στιγμή. Παλιά, η Τερέζα δούλευε ως δικαστική υπάλληλος. Στο Γουέιγουορντ Πάινς, ήταν η μοναδική μεσίτρια ακινήτων της πόλης, που σήμαινε ότι περνούσε τη μέρα της καθισμένη σε ένα γραφείο στη Μέιν Στριτ, όπου σπάνια έμπαινε πελάτης. Η εργασία της, όπως σχεδόν το σύνολο των εργασιών που αναλάμβαναν οι κάτοικοι της πόλης, ήταν κυρίως διακοσμητική. Βιτρίνα για μια προσποιητή πόλη. Το πολύ τέσσερις-πέντε φορές το χρόνο θα βοηθούσε πραγματικά κάποιον να αγοράσει σπίτι. Οι υποδειγματικοί πολίτες ανταμείβονταν με τη δυνατότητα αναβάθμισης οικίας κάθε λίγα χρόνια. Ακριβώς αυτοί που βρίσκονταν εδώ από πιο παλιά και ποτέ δεν παρέβησαν τους κανόνες, ήταν που ζούσαν στα μεγαλύτερα και πιο

όμορφα βικτωριανά σπίτια της πόλης. Και κάθε ζευγάρι που θα επιτύγχανε εγκυμοσύνη, είχε εγγυημένα ένα νέο, πιο ευρύχωρο σπίτι να περιμένει.

Ο Ήθαν δεν είχε να κάνει τίποτα, ούτε να πάει πουθενά για τις επόμενες τέσσερις ώρες. Άνοιξε το βιβλίο που πήρε από την καφετέρια. Ο λόγος ήταν λιτός, σπουδαίος. Λάτρευε τις περιγραφές του νυχτερινού Παρισιού. Τα εστιατόρια, τα μπαρ, τη μουσική, τον καπνό. Τα φώτα μιας πραγματικής, ζωντανής πόλης. Την αίσθηση ενός ανοιχτού κόσμου που ξεχειλίζει από διαφορετικούς, συναρπαστικούς ανθρώπους. Την ελευθερία να εξερευνήσεις τον κόσμο αυτό.

Σαράντα σελίδες παρακάτω έκλεισε το βιβλίο. Δεν μπορούσε να το αντέξει. Ο Χέμινγκουεϊ δεν τον αποσπούσε, δεν τον απομάκρυνε από την πραγματικότητα του Γουέιγουορντ Πάινς. Ίσα-ίσα του έτριβε στο πρόσωπο την πραγματικότητα αυτή. Ο Χέμινγκουεϊ του έριχνε αλάτι σε μια πληγή που δεν θα έκλεινε ποτέ.

Στις δύο παρά τέταρτο ο Ήθαν έφυγε απ' το γραφείο με τα πόδια. Περπάτησε μέσα σε ήσυχες γειτονιές. Όλοι εκεί του χαμογελούσαν και τον χαιρετούσαν με αληθινό ενθουσιασμό, λες και ζούσε εκεί για χρόνια. Εάν από μέσα τους αισθάνονταν ίσως φόβο ή μίσος γι' αυτόν, το έκρυβαν καλά. Και μήπως δεν έπρεπε; Απ' ό,τι μπορούσε να ξέρει, ήταν ο μοναδικός κάτοικος του Γουέιγουορντ Πάινς που γνώριζε την αλήθεια, και η δουλειά του ήταν να μην αλλάξει αυτό. Να διατηρήσει την τάξη. Το ψέμα. Ακόμα και απέναντι στη γυναίκα και το γιο του.

Τις πρώτες δύο εβδομάδες του ως σερίφη, περνούσε την περισσότερη ώρα μελετώντας τους φακέλους των κατοίκων και μαθαίνοντας τις ιδιαιτερότητες του πρότερου βίου τους. Τις λεπτομέρειες της ενσωμάτωσής τους. Τις αναφορές παρακολούθησης της μετέπειτα ζωής τους. Ήξερε πια τις προσωπικές

ιστορίες των μισών κατοίκων της πόλης. Τα μυστικά και τους φόβους τους. Ήξερε ποιους μπορούσε να εμπιστευτεί ότι θα διατηρούσαν αυτή την εύθραυστη οφθαλμαπάτη. Και ποιοι είχαν ήδη τριχοειδείς ρωγμές στο λούστρο τους.

Ήταν μόνος του μία Γκεστάπο. Απαραίτητο, βέβαια – το αναγνώριζε. Παρ' όλα αυτά όμως το σχαινόταν.

Ο Ήθαν έφτασε στη Μείν Στριτ και κατευθύνθηκε νότια μέχρι εκεί που τελείωναν το πεζοδρόμιο και τα κτίρια. Ο δρόμος συνέχιζε και τον ακολούθησε σε ένα δάσος από πανύψηλα πεύκα. Οι ζωντανοί ψίθυροι της πόλης έσβησαν.

Δεκαπέντε μέτρα μετά την πινακίδα που προειδοποιούσε για απότομη στροφή μπροστά, σταμάτησε. Κοίταξε πίσω του προς το Γουέιγουορντ Πάινς. Κανένα αυτοκίνητο δεν ερχόταν. Απόλυτη ηρεμία. Κανένας άλλος ήχος, πέρα από ένα πουλί που τιτίβιζε ψηλά σε ένα δέντρο.

Βγήκε από το μονοπάτι και μπήκε στο δάσος. Ο αέρας μύριζε πευκοβελόνες ζεσταμένες από τον ήλιο. Περπάτησε στο μαλακό χαλί του δάσους ανάμεσα σε σκιές και ξέφωτα. Περπατούσε τόσο γρήγορα που ίδρωσε στην πλάτη· το ύφασμα του πουκάμισου κόλλησε πάνω στο νοτισμένο δέρμα.

Ήταν μια ωραία πεζοπορία, χωρίς επιτήρηση, δίχως ανθρώπους. Ένας άντρας μόνος, να περπατά στο δάσος παρέα με τις σκέψεις του.

Διακόσια μέτρα απ' το δρόμο βρήκε τους ογκόλιθους, μπλόκια από μεγάλους γρανιτένιους βράχους σκορπισμένα ανάμεσα στα πεύκα. Στο σημείο όπου το δάσος άρχιζε να σκαρφάλωνει στα πρανή του βουνού, ξεπρόβαλλε μισοθαμμένη στη γη μια συμπαγής προεξοχή.

Ο Ήθαν πλησίασε.

Ακόμα και από τόσο κοντά, η κάθετη λεία επιφάνεια φαινόταν σαν αληθινός βράχος. Μπορούσες να δεις όχι μόνο τα

νερά του χαλαζία, αλλά και τα ελάχιστα φωτεινά σημάδια βρύων και λειχήνων.

Από πιο κοντά, όμως, η οφθαλμαπάτη ήταν λιγότερο πειστική· οι διαστάσεις της πρόσωσης έμοιαζαν κάπως υπερβολικά τετραγωνισμένες.

Ο Ήθαν στάθηκε λίγα μέτρα μακριά και περίμενε.

Σε λίγο άκουσε το υπόκωφο βουητό των γραναζιών που άρχισαν να γυρίζουν. Ολόκληρη η επιφάνεια του βράχου ανασηκώθηκε σαν τεράστια πόρτα γκαράζ – τόσο μεγάλη που θα χωρούσε ένα ρυμουλκό όχημα.

Ο Ήθαν τρύπωσε κάτω από την κινούμενη πόρτα μέσα στην υγρή υπόγεια ψύχρα.

«Γεια σου, Ήθαν».

«Μάρκους!»

Ίδιος συνοδός και πάλι, ένας νεαρός λίγο πάνω από τα είκοσι, με ανάκατα μαλλιά και αιχμηρή γραμμή σαγονιού σαν μπάτσου. Φορούσε ένα κίτρινο αντιανεμικό μπουφάν και ο Ήθαν ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι για άλλη μια φορά είχε ξεχάσει το δικό του. Τον περίμενε, λοιπόν, ένα ακόμη ξεπάγιασμα στη βόλτα του.

Ο Μάρκους είχε αφήσει το ανοιχτό και χωρίς πόρτες Wrangler στο ρελαντί, στραμμένο προς την κατεύθυνση απ' όπου είχε έρθει. Ο Ήθαν σάλταρε στη θέση του συνοδηγού. Η πόρτα εισόδου έκλεισε με ένα γδούπο πίσω τους.

Ο Μάρκους κατέβασε το χειρόφρενο και άλλαξε ταχύτητα καθώς μιλούσε στα ακουστικά. «Είμαι με τον κύριο Μπερκ. Είμαστε στο δρόμο».

Το τζίπ όρμησε μπροστά, γκαζώνοντας σε μια μονή ασημάδευτη λωρίδα ενός παλιού λιθόστρωτου δρόμου. Επιτάχυναν κατά δεκαπέντε τοις εκατό. Οι τοίχοι του τούνελ ήταν ένα βραχώδες υπόστρωμα. Κατά τόπους, ρυάκια νερού κυλούσαν μέσα από το βράχο, σχηματίζοντας υδάτινα μωσαϊκά στο δρόμο. Πότε-πότε κάποια σταγόνα έπεφτε στο παρμπρίζ.

Οι λάμπες φθορισμού θάμπωναν πάνω απ' τα κεφάλια τους και μετατρέπονταν σε ένα νοσηρό πορτοκαλί ποτάμι.

Μύριζε πέτρα, νερό και καυσαέριο εξάτμισης.

Κάτι ο βόμβος του κινητήρα, κάτι ο άνεμος, δεν τους έδινε τη δυνατότητα να συζητήσουν. Τον Ήθαν δεν τον πείραζε. Τεντώθηκε στο γκρι βινύλιο του καθίσματος και αντιστάθηκε στην παρόρμηση να τρίψει τα χέρια του που ήταν εκτεθειμένα στον κρύο, υγρό αέρα.

Αισθάνθηκε την πίεση στ' αυτιά του να καλύπτει το θόρυβο του κινητήρα. Κατάπιε δυνατά. Ο θόρυβος επανήλθε. Συνέχισαν να ανεβαίνουν. Με ταχύτητα μόλις εξήντα χιλιόμετρα την ώρα, παρόλο που ήταν τέσσερα λεπτά δρόμος, έμοιαζε να κρατάει περισσότερο. Κάτι αποσυντόνιζε και διαστρέβλωνε το χρόνο μέσα σε όλο αυτό το κρύο, το θόρυβο και τον άνεμο. Μια αίσθηση ότι κυριολεκτικά άνοιγαν δρόμο μέσα σε ένα βουνό. Μια γεμάτη ανησυχία προσμονή ότι θα συναντούσε *εκείνον*.

Η σήραγγα κατέληγε σε ένα τεράστιο σπήλαιο· μια επιφάνεια περίπου όσο δέκα αποθήκες. Ίσως εκατό χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα. Ένας χώρος τέτοιας έκτασης που θα μπορούσε να χωρέσει ένα σωρό αεροπλάνα ή και διαστημόπλοιο. Αντί γι' αυτό είχε αποθηκευμένες προμήθειες. Πελώριες κυλινδρικές δεξαμενές γεμάτες με τρόφιμα. Μακριοί διάδρομοι ύψους δώδεκα μέτρων με ράφια φορτωμένα με ξυλεία και εφόδια. Οτιδήποτε αναγκαίο για να συντηρηθεί η τελευταία πόλη της γης για πολλά χρόνια.

Ο Μάρκους πέρασε οδηγώντας μια πόρτα που είχε στο γυαλί γραμμένη τη λέξη «Αναστολή». Ένα ομιχλώδες μπλε φως διακρινόταν πίσω από την είσοδο και ο Ήθαν αισθάνθηκε ένα παγωμένο ρίγος να διαπερνά τη σπονδυλική του στήλη καθώς ανακάλεσε τη λέξη στη μνήμη του.